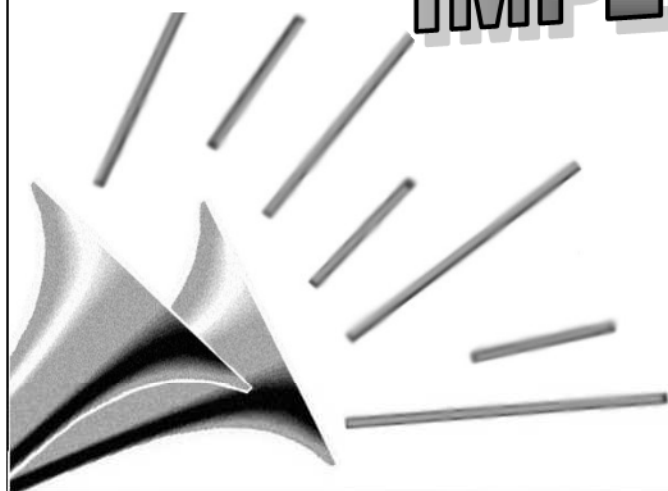

ÎMPLINIREA VREMII

**"S-a împlinit vremea și Împărăția
lui Dumnezeu este aproape. Pocă-
iți-vă și credeți în Evanghelie."**

Ev. Marcu 1:15

**"Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își
are ceasul lui."**

Eclesiastul 3:1

Întrebările Noastre Și ... Biblia

“Ești Tu, Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?” “Da, sunt” i-a răspuns Isus.”

Pentru cititorii care sunt mai puțin obișnuiți să citească Biblia, amintesc că titlul de mai sus face parte din relatarea judecării lui Isus din Nazaret, ce a avut loc din inițiativa mai marilor poporului evreu, în frunte cu marele preot Caiafa (Marcu 14: 44-72). Acest proces de intenție s-a petrecut în vremea Paștelor, vechea și semnificativa sărbătoare a Israelitilor. Cele două persoane deosebite, după cum se vede, au ajuns împreună nu pentru a sărbători Paștele ci pentru a tranșa o dispută aprigă. Această controversă reiese din tonul iritat a lui Caiafa în timpul judecării nedrepte a lui Isus Hristos, și din răspunsul ferm, clar și liniștit al lui Isus care îndura supliciul persecuției. Surprinde faptul că cele două personalități, Isus Hristos, **“Fiul Celui binecuvântat”**, și Caiafa, marele preot, au ajuns într-o dispută capitală, deși fiecare era un slujitor al lui Dumnezeu. Acest fapt îi fac pe unii oameni să-și pună întrebări de felul acesta: “De ce s-a ajuns la o astfel de confruntare? Cum de omul care deținea marea poziție religioasă din Israel n-a crezut în calitatea de Mântuitor a lui Isus? Este normal ca un credincios în Dumnezeu să se îndoiască, sau să nu creadă la un moment dat, că Isus Hristos este **“Fiul Celui binecuvântat”**”? ș.a.m.d.

Dumnezeu răspunde la astfel de șovăieli prin versete ale Bibliei, cum ar fi: **“Fiul omului, proorocește împotriva păstorilor sufletești ai lui Israel! Voi... nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea răătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!...Isus a zis: Eu sunt Păstorul cel bun. ... El (Păstorul cel bun) a crescut înaintea Lui (Dumnezeu) ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.** (Ezechiel 34:2-4; Ioan 10:14; Isaia 53:2) Din textele Bibliei care redau judecata lui Isus Hristos (Matei 26; Marcu 14; Luca 22; Ioan 18), vedem că marele preot Caiafa avea o dorință pătimașă de a-L elimina definitiv pe Isus Hristos din viața religioasă evreiască. Această îndârjire izvora din firea lui pământească ce se manifesta cu asprime și cu dorința de-a stăpâni, așa cum zice profeția citată. În acest sens, Caiafa și-a supus slujba religioasă, puterii pământești, cu scopul de a-L înlătura pe Isus Hristos care evita și condamna această putere efemeră. Dar Isus Hristos, prin smerenia Lui desăvârșită, arăta că este **“Mielul”** destinat de Dumnezeu să ridice păcatul lumii. În preștiința Sa, Dumnezeu a lăsat ca această întâlnire să aibă loc, pentru ca noi, oamenii, să vedem cum o religie sfântă poate fi afectată de slujitori neloiali și doritori de putere lumească pentru a beneficia material și social, înădușind spiritul de credincioșie și supunere față de Dumnezeu. Și așa se nasc și întrebări ca cele de sus. Susține Biblia și prin alte versete aceste adevăruri? Să fim cu atenție în continuare.

1 - Dumnezeu a hotărât și S-a îngrijit ca Mesia, adică Salvatorul omenirii, să fie preanunțat și prezentat, iar la vremea potrivită să vină pe pământ pentru a trăi așa cum s-a profetit despre El. Pentru a identifica dacă Isus din Nazaret, așa cum era cunoscut în vremea despre care discutăm, a fost Mesia cel promis, să privim la câteva din vechile profeții despre El, cât și la împlinirea lor, așa cum le relatează evangheliile. Nașterea, copilăria și tinerețea lui Isus din Nazaret au avut loc asemenea profețiilor, dar aici vom urmări doar unele fapte petrecute în lucrarea Lui propriu-zisă.

Despre viața lui Isus din Nazaret, proorocia prin Isaia spune: **“Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire... Te voi pune... ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.”** (Isaia 42:6-7) Peste sute de ani, evangheliștii au scris multe episoade din viața lui Isus din Nazaret care confirmă împlinirea acestor cuvinte profetice: **“În vremea aceea, a venit Isus din Nazaretul Galileii, și a fost botezat de Ioan în Iordan. Și îndată ... din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: “Tu ești Fiul Meu prea iubit, în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea.”... După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: “S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în**

Vestitorii Învierii

"Hristos a înviat din morți
Cu moartea pe moarte călcând
și celor din morminte
viață dăruindu-le."

Să ne bucurăm că avem ocazia să cântăm din nou despre învierea Domnului. Să sărbătorim cum se cuvine: cu pace, cu evlavie, cu recunoștință, dar mai ales cu credință. Să credem că minunea învierii a fost posibilă prin puterea divină manifestată din iubire pentru noi oamenii de către Dumnezeu, Făcătorul nostru.

Învierea Domnului Isus este evenimentul culminant al misiunii lui pe pământ. După propovăduirea Evangheliei Împărăției, după multe lucrări supranaturale precum vindecări, înmulțirea pâinilor, potolirea furtunii etc., Domnul Isus a sfârșit în Ierusalim unde a pățimit în locul nostru, da, în locul nostru a suferit și a gustat moartea ca apoi să învieze biruitor.

Prin suferințele îndurate, Mântuitorul a plătit prețul pentru păcatele omenirii întregi. Toți L-am osândit și din pricina tuturor a suferit. Poetul Costache Ioanid prinde foarte bine acest lucru în versurile următoare:

Nu-i singur Iuda vinovat
de sângele ce se dădu.
Nici marii preoți, nici Pilat,
ci lumea-ntreagă prin păcat!
Și eu, și tu...

La praznicul Paștelor e bine să nu uităm că sărbătorim iertarea și mântuirea noastră prin jertfa și învierea Domnului.

După drama teribilă prin care a trecut Mântuitorul, a urmat învierea glorioasă. Victoria asupra Diavolului a fost înfăptuită și ne asigură intrarea în Împărăția slăvită a lui Dumnezeu și redobândirea Paradisului pierdut din pricina păcatului. Ce

mare har să știm că avem acces la viața veșnică prin Isus Hristos cel înviat dintre cei morți. Glorie Lui!

Propășirea Robului Domnului despre care vorbește profetul Isaia - **"Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus"** (Isaia 52:13) - a atins apogeul în dimineața învierii când Dumnezeu a ridicat din morți pe Fiul Său după cum spune apostolul Petru: **"Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea."** (Fapt. Ap. 2:24)

După suferința și schimonosirea de pe crucea Golgotei, după străpungerea de suliță și străjuirea mormântului de către ostașii romani, minunea s-a produs în ziua dintâi a săptămânii. Vestea minunată a învierii a fost adusă de îngerul venit special din slăvile cerești să facă anunțul pentru femeile care au mers primele la mormânt. Iată cum descrie evanghelistul Matei acest lucru: **"Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul."** (Matei 28:6)

La Crăciun ne bucurăm de "vestea minunată" a întrupării Domnului, iar la Paște ne bucurăm de "vestea minunată" a învierii Domnului. Aceste două vești sunt cele mai importante și mai de folos vești pe care omenirea le putea primi din partea mesagerilor cerești. Zilnic suntem informați și ni se oferă tot felul de știri la televizor, prin radio, internet și ziare care mai de care mai senzaționale și mai cutremurătoare. Auzim despre crime, cerțuri, războaie, furtuni, focuri și accidente tragice. Veștile despre Domnul sunt menite să ne ofere nădejdea unui prezent mai bun și a unui viitor binecuvântat. Ca să ne fie de folos aceste vestiri despre Domnul nostru trebuie să ne apropiem de

El prin credință și pocăință. În urma a tot ce a făcut El pentru noi, trebuie să răspundem și noi cu ascultare de El și umblare cu evlavie prin lumina necredinței în care trăim.

Vestea învierii transmisă de înger trebuie să fie o încurajare plină de nădejde și o garanție a vieții veșnice pe care o putem dobândi prin credința în El. Învierea Lui este garanția învierii noastre la vremea de apoi după cum spune apostolul Pavel când scrie bisericii din Roma: **"Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi."** (Romani 8:11)

Învierea Domnului Isus implică responsabilitatea mărturisirii ca lumea să cunoască și să accepte realitatea acestei minuni cu scopul de a se apropia de Dumnezeu ca să se mântuiască. În Evanghelia după Ioan citim despre planul mântuitor al lui Dumnezeu pentru omenire și despre posibilitatea ca oricine crede în El să nu piară, ci să se mântuiască: **"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică."** (Ioan 3:16)

Din dragoste pentru noi oamenii, Dumnezeu a dat pe Fiul Său să moară în locul nostru, ca noi să trăim. De ce moarte? Deoarece plata păcatului este moartea ne spune apostolul Pavel (Romani 6:23). De ce moartea Fiului lui Dumnezeu? Deoarece numai El era vrednic, numai El era fără cusur, fără păcat. Mielul de jertfă trebuia să fie neatinat de păcat, neprihănit ca să poată fi jertfit pentru noi, oamenii.

Mesajul bisericii de astăzi ar trebui să se concentreze mai mult asupra importanței jertfei lui Hristos, deoarece numai aceasta oferă posibilitatea iertării de păcate și asigură viața veșnică.

Sărbătoarea Învierii Domnului ne oferă încă odată șansa pocăinței și apropierii de Dumnezeu, care dorește ca toți oamenii să se mântuiască.

Apostolul Petru, în prima lui predică publică, afirma învierea Domnului și necesitatea mărturisirii acesteia într-o lume nepăsătoare, ignorantă și neinteresată de cunoașterea și acceptarea învierii Mântuitorului: **"Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui"** (Fapt. Ap. 2:32)

Petru, ucenicul care L-a văzut pe Domnul înviat, nu putea să nu mărturisească, să nu spună tuturor despre înviere și implicațiile acesteia. Ceilalți ucenici au procedat la fel, pentru tot restul vieții au predicat despre Jertfa și Învierea lui Hristos ca oamenii să ia aminte și să creadă în vederea mântuirii lor.

La Paște sărbătorim frumos învierea, dar să nu uităm să o și mărturisim. Salutul, "Hristos a Înviat" trebuie să fie permanent nu ocazional, tot anul nu doar o săptămână din an.

Îngerul care a vestit învierea pentru femeile ajunse la mormânt, îngrijorate de rostogolirea pietrei de la ușa mormântului și cuprinse de teamă la apariția îngerului, le-a și încurajat să nu se însălmănte. Apoi au auzit vestea: **"...a înviat, nu este aici..."** în mormânt. Iată relatarea evanghelistului Marcu: **"Nu vă însălmăntați! Căutați pe Isus din Nazaret care a fost răstignit: a înviat, nu este aici; iată locul unde îl puseseră"**. (Marcu 16:6)

Au venit sfioase și îngândurate, dar în urma veștii primite și a arătării Domnului au plecat pline de bucurie și încrezătoare în Hristosul cel înviat din morți. Mormântul gol a certificat faptul că învierea a avut loc, iar ele urmau să meargă să ducă vestea și celorlalți ucenici. Ce har să poți mărturisi învierea Domnului! O facem noi mereu și mereu pretutindeni? Lumea de azi are nevoie de vestea bună a unui Mântuitor viu și iubitor care și-a dat viața ca să mântuiască pe toți păcătoșii. Cei ce cred și se hotărăsc să-L urmeze cu pocăință sunt cei mai binecuvântați oameni de pe fața pământului. Nu bogații acestui veac sunt cei mai fericiți oameni, nici cei puternici sau cei populari, ci binecuvântații credincioși ai Domnului, aceia care îl au pe Hristos cel înviat ca Mântuitor și Ocrotitor.

Sărbătoarea Paștelor ne amintește de Iubirea lui Dumnezeu pentru noi arătată în jertfa Fiului și în Învierea Lui glorioasă. Să ne bucurăm, să-I mulțumim, și să ne unim în cânt cu cei care la marele praznic al Paștelor cântă:

Mărire Ție, Isuse!

Cel ce ai înviat!

Al Tău popor Te mărește,

Că l-ai răscumpărat!

Joan Stir, Ph.D.

Pastor in Houston, Texas

Evaluare

Mene, mene, techel, upfarsin. Majoritatea lumii n-are idee ce înseamnă această frază.

Nici cei ce au văzut această frază scrisă pentru prima dată în istorie n-au știut. Dar spre deosebire de lumea de azi, cei de atunci au avut o reacție cu mult mai puternică decât cei din ziua de azi. Ți s-a făcut fața ca varul când ai citit această frază ? Sau te-au lăsat picioarele în așa hal ca genunchii să ți se izbească unul de celălalt ? Dacă nu, n-ai avut aceeași reacție ca persoana care a văzut acest mesaj în urmă cu mai mult de 2500 de ani. Dar poate că dacă ai înțelege adevăratul înțeles, ai avea o reacție similară.

Întâmplarea despre care vorbesc este relatată în capitolul 5 al cărții lui Daniel. S-a întâmplat în anul 539 î.Hr., care avea să devină ultimul an întreg al robiei evreilor în Babilon. Relatarea lui Daniel ne spune astfel: "Împăratul Belșatar a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai lui, și a băut vin înaintea lor. Și în cheful vinului, a poruncit să aducă vasele de aur și de argint, pe cari le luase tatăl sau Nebucadnețar din Templul de la Ierusalim, ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și ții-toarele lui. ... Au băut vin, și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fer, de lemn și de piatră. În clipa aceea, s-au arătat degetele unei mâini de om, și au scris, în fața sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărătesc. Împăratul a văzut această bucată de mâna, care a scris. Atunci împăratul a îngălbenit, și gândurile atât l-au tulburat că i s-au desfăcut încheieturile șoldurilor, și genunchii i s-au izbit unul de altul." (Daniel 5:1-2,4-6) Observați că în prima instanță Belșatar nu înțelege nici menirea mesajului scris, și nici măcar ce anume fusese scris. Și cu toate acestea, el înțelege imediat că nu este un mesaj pozitiv, și că îl privește pe el personal. După cum Nebucadnețar făcuse în primul său an de domnie, îi adună pe toți cititorii în stele, Haldeii și ghicitorii pentru a afla menirea acestui mesaj. Există două deosebiri însă la abordarea lui Belșatar. În primul rând, nu îi amenință pe toți cu moartea, iar în al doilea rând promite răsplată cu mult mai mare: "Oricine va putea citi scrisoarea aceasta și mi-o va tâlcui, va fi îmbrăcat cu purpură, va purta un lăntșor de aur la gât, și va avea locul al treilea în cârmuirea împărăției." (Daniel 5:7) La prima vedere, nu pare o răsplată chiar așa de grozavă: îmbrăcăminte de purpura, niște bijuterii și o avansare în grad, chiar dacă aceasta era semnificativă. Dar dacă înțelegem contextul cultural, putem înțelege cât de mult promitea împăratul. Purpura era simbolul regalității. Doar cei din casa regală aveau dreptul să poarte purpură. După secole, purpura avea să reprezinte nu doar regalitatea, dar și puterea în alte țări, dar pentru majoritatea antichității, purpura era simbolul și dreptul exclusiv al casei regale. Lăntșul de aur reprezenta avere și bogăție, mai ales în contextul în care erau combinate cu purpura. Se poate înțelege de aici că Belșatar nu promitea doar un lăntșor de aur, ci averi pe lângă acest lăntșor care să consolideze poziția socială a persoanei respective. În ultimul rând, trebuie să înțelegem importanța celei de-a treia promisiuni, și anume locul al treilea în cârmuirea împărăției. Din cauza unui aranjament neobișnuit de guvernare, Belșatar era co-împărat cu Nabonidus. Deci, pozițiile unu și doi erau ocupate deja, iar poziția a treia era cea mai mare poziție din împărăție de sub împărat. În esență, aceeași poziție pe care a avut-o Iosif în Egipt sub Faraon. Atât de disperat era Belșatar să afle înțelesul mesajului, că a fost gata să dea tot ce avea mai de preț.

Evident că nici unul dintre învățații Babilonului nu a reușit să interpreteze mesajul, și prin intermediul împărătesei, Belșatar află despre existența lui Daniel. Și Daniel, chiar dacă respinge răsplata împăratului de la bun început, totuși își împlinește datoria de sol al lui Dumnezeu și îi tâlmăcește mesajul: "Iată însă scrierea care a fost scrisă: "Numărat, numărat, cântărit, și împărțit!" (Haldeiește: mene mene techel upfarsin.) Și iată tâlcuirea acestor cuvinte. Numărat, înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei, și i-a pus capăt. Cântărit, înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit, înseamnă că împărăția ta va fi împărțită, și dată Mezilor și Perșilor !" (Daniel 5:25-28) Mesajul lui Dumnezeu pentru Belșatar este direct, dur și tăios. Astăzi avem beneficiul interpretării lui Daniel, dar mesajul în sine a fost surprinzător de complex, și a avut mai multe nivele de înțeles. Mesajul original a fost scris în limba Aramaică, care, în general, nu se scrie cu vocale. Deci, toate literele care se scriu sunt consonante, și lasă cititorul să introducă vocalele, prin vorbire, în locurile potrivite. Fiecare cuvânt poate fi interpretat și ca verb, și ca substantiv. Mene poate fi interpretat ca o unitate de măsură, și de asemenea ca verbul de a număra. Acest cuvânt derivă din cuvântul mina, care era folosit în mod specific ca unitate de măsură pentru aur și argint, un mina având aproximativ 570 grame. Techel de asemenea poate fi interpretat a fi un șechel, sau verbul de a cântări. Iar upfarsin poate fi interpretat ca jumătate de șechel, sau verbul de a împărți. O mina conținea 60 de șecheli, ceea ce arată o corelație valorică între cele trei cuvinte. Interpretarea mesajului nu se schimbă dacă folosim celălalt înțeles al cuvintelor, dar ne ajuta să înțelegem mai bine judecata lui Dumnezeu.

Primele două cuvinte, numărat sau mene, deși ele sunt o repetare a aceluiași cuvânt, indică mai multe lucruri. În primul rând, ele arată că Dumnezeu a făcut o contabilitate a anilor domniei lui Belșatar. Aici, Dumnezeu îi spune lui Belșatar că fiecare lucru, fiecare acțiune pe care a făcut-o în timpul vieții lui a fost înregistrată, a fost contabilizată și a fost inclusă în recenzie pe care a făcut-o Dumnezeu. Totodată, faptul că acest cuvânt este repetat, indică faptul că această recenzie a fost făcută cu cea mai mare atenție. Nu a existat nici cel mai mic lucru care să îi scape lui Dumnezeu, și judecata lui Dumnezeu se baza pe totalitatea faptelor lui Belșatar, ori bune, ori rele. Dar există și al treilea înțeles aici, și acesta provine din înțelesul cuvântului mene (mina), pentru că acesta indică standardul comparativ față de care acțiunile lui Belșatar vor fi cântărite. Standardul de calitate este aur și argint, nu paie, trestie, fân sau alte lucruri ușoare.

Al treilea cuvânt, cântărit sau techel, indică procesul de judecată al lui Dumnezeu. Odată ce recenzie este completă, Dumnezeu judecă. După cum am menționat mai sus, există un standard de calitate pe care Dumnezeu îl folosește când judecă pe fiecare om. Reprezentat de aur și argint, acest standard este sfințenia. Pentru a fi în prezența lui Dumnezeu, pentru a fi considerat bun, un om trebuie să fie considerat sfânt. Evident că Belșatar nu a fost găsit nici măcar aproape de standardul necesar. Daniel spune că „**ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor!**” Dacă folosim înțelesul cuvintelor ca substantiv, faptele lui Belșatar au cântărit cât un șechel, dar standardul era o mina, care conținea 60 de șecheli. Îmi aduc aminte de cântărele de modă veche. Dacă puneai un lucru foarte ușor într-un taler, iar apoi puneai o greutate cu mult mai mare în talerul opus, efectiv îți arunca lucrul ușor de pe cântar. Cam așa a fost cu faptele lui Belșatar.

Al patrulea cuvânt, împărțit sau upfarsin, arată faptul că Dumnezeu ia o decizie. În cazul lui Belșatar, decizia era nu doar faptul că avea să-și piardă viața chiar în noaptea aceea, ci și faptul că împărăția lui avea să fie împărțită între două neamuri inamice, și chiar în acea noapte avea să fie sfârșitul istoric al imperiului Babiloni-an.

În mod remarcabil, Belșatar se ține de cuvânt în ce privește promisiunea sa, cu toate că mesajul adus de Daniel era unul extrem de negativ. Și astfel, Belșatar ia, din nou, decizia greșită. Nu pentru faptul că se ține de cuvânt, care este laudabil, ci pentru faptul că dă mai multă atenție mesagerului, în loc să se concentreze la mesaj și la Cel ce l-a trimis. Dumnezeu nu i-a trimis acest mesaj doar pentru a adăuga la știrile pesimiste ale zilei. Scopul pentru care Dumnezeu trimite acest mesaj este pentru a da ocazia omului să se pocăiască. Nu știm ce s-ar fi întâmplat dacă Belșatar s-ar fi pocăit chiar în ceasul acela, nu știm dacă Dumnezeu și-ar fi schimbat decizia în ce privea viața lui sau existența imperiului său, însă știm că dacă s-ar fi pocăit, Dumnezeu l-ar fi iertat. Avem mai multe exemple în Biblie care arată aceasta, după cum este exemplul orașului Ninive, sau al împăratului Ezechia.

Te vei întreba ce are de-a face exemplul lui Belșatar cu oamenii de azi. Poate vei găsi surprinzător faptul că același mecanism de evaluare pe care i l-a aplicat lui Belșatar, Dumnezeu îl aplică fiecărui om, până în ziua de azi. Recenzie, cântărire, decizie. Viața fiecăruia din noi va fi evaluată. Nu știm când, dar știm că va avea loc!

Mene, mene, techel, upfarsin. Dacă nici acum nu te trece măcar un fior pe spate când auzi aceste cuvinte, ar fi cazul să începi să iei în serios viitorul tău. Nu cel de mâine, nu cel de luna viitoare, ci viitorul tău veșnic. Poate te bazezi pe faptul că ai făcut fapte bune în viață, că în balanța vremii ai făcut mai multe lucruri bune decât rele. Problema este că în actul cântăririi fiecărui om, nimeni nu este cântărit între fapte bune și fapte rele. Nu sunt faptele bune pe un taler și faptele rele pe celălalt taler. Fiecare om va fi cântărit față de sfințenia cerută de Dumnezeu. Pe un taler vor fi toate faptele tale, iar pe celălalt taler va fi standardul de sfințenie pe care Dumnezeu îl așteaptă de la noi, aurul curat pe care Dumnezeu îl vrea în noi.

Vei spune că nimeni nu poate trăi la acel standard, pentru că nimeni nu a trăit vreodată fără să comită vreun păcat. Și ai avea dreptate. Însă de aceea L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în această lume, ca să moară pe cruce, pentru păcatele fiecărei persoane: „**Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.**” (Ioan 3:16) Prin El, fiecare om poate să dobândească sfințenia cerută de Dumnezeu. Aceasta necesită doar pocăința dintr-o inimă sinceră, și acceptarea prin credință a Domnului Isus ca Domn și Mântuitor al vieții tale. Este singura modalitate prin care balanța vieții tale poate să treacă testul. Altfel, oricâte fapte bune ai avea, oricât de bun ai fost de-a lungul vieții tale, talerul faptelor tale nu va putea nici măcar să se apropie de greutatea sfințeniei lui Dumnezeu.

Sărbătorim încă o dată învierea Domnului Isus. Este un timp propice să îți analizezi viața, și să vezi dacă ești pe drumul cel bun. Dacă te bazezi pe faptele tale ca să te justifici în fața lui Dumnezeu la judecata de apoi, îți spun de acum că vei ajunge în iad. Mesajul lui Dumnezeu este cât se poate de clar: „**În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți**” (Fap. Ap. 4:12) Mântuirea în Numele Domnului Isus nu este una dintre opțiuni; este singura opțiune. În El trebuie să fim mântuiți.

Casa Lui Caiafa

Lepădarea și Reabilitarea Lui Petru

(Extras)

Continui să depăn impresii din vizita făcută împreună cu un grup din biserica din care facem parte eu și soția (Logos Chicago) în Israel. Din itinerariul parcurs, astăzi voi scrie despre lepădarea lui Petru în curtea marelui preot Caiafa.

Biserica Sfântul Petru în Galicantu este o clădire modernă care acoperă ruinele unei vechi clădiri despre care unii sugerează că ar fi fost casa marelui preot Caiafa. Această biserică și statuia din curte comemorează tripla lepădare a apostolului Petru de Stăpânul său, pocăința sa imediată și reconcilierea cu Hristos după Înviere. Pe acoperișul ei se poate vedea un cocoș de aur deasupra unei cruci negre - amintind de profeția lui Hristos că Petru îl va nega de trei ori **“înainte să cânte cocoșul”**. “Galli-cantu” înseamnă în limba latină “cântatul cocoșului”.

Lepădarea lui Petru de Hristos este consemnată în toate cele patru Evanghelii. Trei dintre evangheliile consemnează de asemenea, lacrimile sale amare de remușcare.

Petrecând un timp anume în acest loc care părea să fie o înfrângere pentru Petru, o sumedenie de gânduri au început să-mi treacă prin minte despre acest apostol care părea să fie curajos mai înainte de scena aceasta la care priveam nedumerit. Cum a ajuns Petru să spună aceste cuvinte? Și chiar de 3 ori. Și chiar în fața unor slujnice?

Hristos l-a chemat pe Petru să-și lase mrejele și să -L urmeze. Petru a făcut-o imediat, iar după aceea a putut spune pe bună dreptate Domnului: **“Noi am lăsat tot, și Te-am urmat”**. (Matei 19:27) Deci Petru a fost un om cu o capitulare absolută; a renunțat la tot pentru a-L urma pe Isus.

Petru a fost de asemenea un om de o ascultare desăvârșită. Când Hristos i-a spus: **“Depărtează-te (barca) la adânc, și aruncați-vă mrejele pentru**

“Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: “Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori”, și a ieșit afară, și a plâns cu amar.” (Luca 22:61-62)

pescuire”, pescarul Petru știa că nu sunt pești acolo, căci pescuiseră toată noaptea și nu prinseseră ni-

mic; dar el a spus: “La cuvântul Tău voi arunca mrejele.” (Luca 5:4-5) El s-a supus cuvântului lui Isus.

Mai mult, era un om cu o mare credință. Când l-a văzut pe Hristos umblând pe mare, a spus:

“Doamne, ... dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape.” (Matei 14:28) La glasul lui Hristos, el a coborât din barcă și a mers pe apă.

Apoi, Petru era un om cu perspicacitate spirituală. Petru era un om deosebit, un discipol devotat al lui Isus și, dacă ar trăi acum, toată lumea ar spune că este un creștin adevărat. Și totuși cât de multe îi lipseau lui Petru!

Aici, în această curte cu 2000 de ani în urmă, loialitatea lui Petru fost confruntată de trei persoane: **“După ce au pus mâna pe Isus, L-au dus și L-au băgat în casa marelui preot. Petru mergea după El de departe. Au aprins un foc în mijlocul curții și au șezut jos. Petru s-a așezat și el printre ei. O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului, s-a uitat țintă la el și a zis: “Și omul acesta era cu El.” Dar Petru s-a lepădat și a zis: “Femeie, nu-L cunosc. Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: “Și tu ești unul din oamenii aceia.” Iar Petru a zis: “Omule, nu sunt dintre ei. Cam după un ceas, un altul întârea același lucru, și zicea: “Nu mai încape îndoială că și omul acesta era cu El, căci este Galilean.” Petru a răspuns: “Omule, nu știu ce zici.”** (Luca 22:54-58)

Petru s-a lepădat de Domnul său de trei ori, iar apoi Domnul L-a privit. Acea privire a lui Isus i-a frânt inima lui Petru. Păcatul teribil pe care îl săvârșise, eșecul cumplit care venise, și adâncimea în care căzuse s-au deschis brusc înaintea lui. Apoi, **“Petru a ieșit și a plâns cu amar”**.

Oh! Cine poate spune ce trebuie să fi fost cea pocăință? În următoarele ore ale acelei nopți și a doua zi - când l-a văzut pe Hristos răstignit și îngropat, o, ce disperare fără speranță și ce rușine trebuie să fi simțit! Nu cred că ne putem imagina adâncimea umilinței în care s-a scufundat Petru atunci. Dar acesta a fost punctul de cotitură și schimbare. În prima zi a săptămânii, Hristos a fost văzut de Petru, iar seara L-a întâlnit cu ceilalți. Mai târziu, la Marea Galileii, El l-a întrebat: **“Mă iubești?”** (Ioan 21:17). Petru a fost întristat de gândul că Domnul i-a amintit că L-a lepădat de trei ori și a spus întristat, dar cu dreptate: **“Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.”** (Ioan 21:17)

Avertizarea dată de Domnul Isus lui Petru a avut loc în Ierusalim, în timpul ultimei sărbători a Paștelor la care a participat Domnul nostru. El a fost luat la judecată și apoi răstignit după câteva zile. Tot în acest context, ucenicii se certau despre cine avea să fie cel mai mare. Cu toate acestea, cuvintele lui Isus sunt în mod ciudat îndreptate către Simon Petru! De fapt, acest lucru nu ar trebui să fie chiar atât de surprinzător, considerând faptul că Petru s-a considerat mai întotdeauna a fi gura sau purtătorul de cuvânt al ucenicilor. Petru a fost, de obicei, primul care a intrat într-o situație sau într-o discuție! El a fost cel care a primit lumina de la Dumnezeu Tatăl să răspundă atunci când Isus i-a întrebat pe ucenici: **“Cine zic oamenii că sunt Eu?”** (Matei 16:13). Unii au spus un lucru, alții altul, dar Petru a răspuns cu memorabila frază: **“Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu”**. (Matei 16:16) Petru era încrezător în sine și absorbit de sine, nu-și știa mândria propriei inimi și nu avea nici o idee despre ceea ce se tranzacționa în târâmul ceresc referitor la el și căderea sa. Petru nu avea nicio îndoială cu privire la puterea credinței lui. El a avut o mare încredere în el însuși, așa că imediat a vrut să calmeze temerile lui Isus, asigurându-L: **“Doamne, sunt gata să merg cu tine la închisoare și la moarte”**, (v.33). În mintea lui, era pregătit pentru martiraj pentru cauza lui Hristos, dar Isus știa mai bine ce va face. El i-a spus foarte serios: **“Petre, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul, până te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști.”** (Luca 22:34).

Da, Domnul Isus îl cunoștea pe Petru mai bine decât se cunoștea Petru pe el însuși, tot așa cum El ne cunoaște și pe noi mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. Iată deci un avertisment personal dat de Domnul lui Petru care ne poate cerceta și pe noi. Mântuitorul nostru manifestă o astfel de îngrijire pastorală asupra acestui om pe care îl alesese, îl iubise și pentru care se rugase, un om pentru care

își va vărsa sângele. Aici îl avertizează asupra pericolului care se afla în fața lui și a tovarășilor săi. Petru era pe punctul de a se lepăda de Isus în trei ocazii distincte. Cu toate acestea, Isus nu l-a scos din inimă și nu l-a alungat. S-a rugat pentru el, pentru că îl iubea. El ne iubește și pe noi și este de partea noastră, servind ca avocat (un avocat chemat să ne apere - 1Ioan 2:1). Efectul rugăciunii Domnului Isus pentru Petru: **“după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”**, a fost pozitiv și deplin. Domnul Isus a spus **“după”** nu **“dacă”**.

Cernerea a purificat spiritul independent al lui Petru, astfel încât să poată învăța puterea de a depinde de Domnul. Dumnezeu va scoate gunoiul din viața noastră, astfel încât să îl poată înlocui cu adevărata comoară ce vine de la El. Mai târziu, apostolul Pavel va scrie în 1Corinteni 10:12: **“Astfel, deci, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.”** Petru a crezut că se poate descurca singur cu atacurile Satanei, dar Isus știa că nu poate, și de aceea, Domnul s-a rugat intens pentru Simon Petru. Isus se roagă și pentru tine.

A eșuat oare credința lui Petru? Petru l-a negat pe Stăpânul său, totuși credința lui nu a eșuat cu totul! Petru **“a ieșit afară, și a plâns cu amar.”** Lui Petru i-a părut rău de ceea ce făcuse și s-a pocăit, s-a întors la Domnul. Nu ai vrea ca și tu să faci acum același lucru?

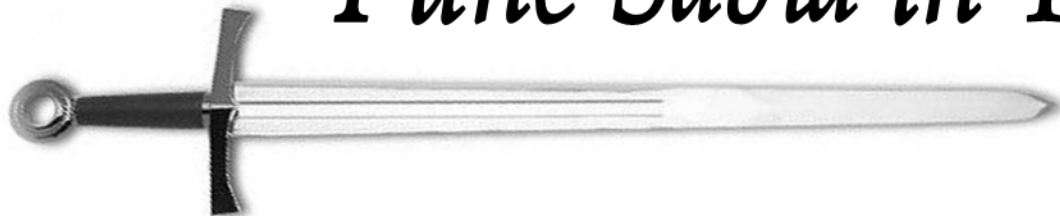
Știți că Hristos le-a spus ucenicilor să aștepte în Ierusalim un semn de la El. Apoi, în ziua Cincizecimii, a coborât Duhul Sfânt, și Petru a fost un om schimbat. Schimbarea din Petru pescarul la martorul pentru Hristos care a predicat cu acea îndrăzneală, acea putere, acea înțelegere a Scripturilor și acea binecuvântare dată de Duhul Sfânt. Dar lui Petru i s-a întâmplat ceva mai profund și mai bun. Întreaga lui natură a fost schimbată. Lucrarea pe care Hristos a început-o în Petru când L-a privit a fost desăvârșită când Petru a fost umplut cu Duhul Sfânt.

Am plecat din acea curte (din fața posibilei case a lui Caiafa) unde statuia lui Petru stă acolo ca dovadă a ceea ce a făcut el cândva (triplă lepădare), sensibilizat de eșecul lui Petru, dar în același timp bucuros că Petru nu a rămas în starea aceea. Petru a plecat plângând cu amar. A plecat om schimbat, pocăit.

Mă rog ca toți acei mii de vizitatori zilnici ce vin să vadă unde Petru s-a lepădat, să ajungă ca și ei să plece de acolo schimbați, având în suflet adevărata pocăință și credință în Hristosul cel viu care ne iartă!

Ioan Sinitean
Presbiter, Biserica Logos
Chicago

"Pune Sabia în Teacă!"

"Însă Isus i-a zis: "Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri!" (Matei 26:52)

Abia a trecut Crăciunul și iată că vine Paștele. Ce repede trece timpul!!

Să privim acum la o întâmplare din "săptămâna mare". Cred că mulți cunoaștem acest episod întâmplat la arestarea Domnului Isus, înainte de răstignire. Iuda Îl trădase și Îl vânduse pe Domnul, și venea acum cu o gloată mare cu săbii și ciomege, trimiși de marii preoți, să-l prindă pe Isus. În momentul când au vrut să-L aresteze, Petru a scos sabia și a tăiat urechea lui Malhu, robul marelui preot.

Ce multe putem învăța din această întâmplare! Deși Isus S-a aflat într-o situație foarte dificilă, n-a fugit, nu S-a apărat, ci a avut timp să repare ce Petru a stricat. Un fapt cu mare efect ulterior, cred. Probabil că, de multe ori după aceea, când marele preot se uita la robul său, la urechea lui, era imposibil să nu realizeze cât de bun a fost Isus (că a vindecat urechea dușmanului), și cât de mare era puterea Lui (a lipit-o pe loc); și marele preot îl condamnase la moarte! Ce mare motiv ar fi avut să nu facă asta!

Poate că prietenii lui Malhu îl întrebau: asta-i urechea care ți-a pus-o la loc Isus? Voi i-ați făcut rău și El ți-a făcut bine. Nu știi dacă Malhu, robul marelui preot, i-a fost recunoscător Domnului, dar am o întrebare: ție ți-a făcut ceva bine? I-ai mulțumit? Dar Domnul ți-a făcut bine? I-ai mulțumit?

Ascultă-mă: mulțumirea, când ți-o exprimi, are un efect extrem de benefic asupra ta, asupra sufletului tău. Practic-o!

Apoi, când faci un rău, nu-l lăsa așa; repară-l.

Și mai mult, repară răul pe care l-a făcut altcineva. Atunci semeni cu Domnul.

Dar Domnul Isus nu numai că a făcut bine victimei, dar l-a și avertizat pe agresor: "Pune sabia în teacă!" îi spune lui Petru.

De ce să pună Petru sabia în teacă? Nu vrea Domnul să luptăm pentru cauza Lui, pentru împărăția Lui? Ba da, dar după planul Lui, cu armătura Lui și cu atitudinea potrivită.

De fapt, cu puțin timp mai înainte, Domnul le-a cerut ucenicilor să-L susțină în rugăciune, dar "grupul de elită" a eșuat lamentabil.

Atunci de ce să punem sabia în teacă?

"Pune-ți sabia la locul ei" este o poruncă pe care, dacă n-o ascultăm ... suportăm urmările.

Să privim la câteva personaje din Biblie care au "scos repede sabia" și au suportat consecințele.

Primul: Moise. Se spune despre Moise că a fost un tip coleric. Și se pare că așa a fost. Moise a crescut cu sabia în mână. Ca "fiu al fiicei lui Faraon" (chiar dacă adoptat), trebuia să învețe să se bată cu sabia. Și a învățat, se pare, foarte bine. Biblia ne relatează că, după ce a crescut la curtea lui Faraon, Moise a ieșit într-o zi să-și "viziteze frații." S-a întâmplat că un egiptean îl bătea pe un evreu și Moise l-a omorât pe egiptean. Vestea a ajuns la urechile lui Faraon, și Moise a fost nevoit să fugă pentru că Faraon căuta să-l omoare; "Cine scoate sabia de sabie va muri."

Moise a scăpat doar cu... fuga. În fuga lui, Moise a scăpat de moarte dar și de obiceiul de a "scoate sabia". Următorul popas a fost la "fântâna păstorilor"; aici 7 fete ale preotului din Madian au scos apă pentru oile lor, dar au fost alungate de ceilalți păstori... Moise le-a sărit în ajutor, i-a dezarmat pe agresori, și a adăpat turma fetelor. Un pas înainte pentru Moise: dezarmare... fără ucidere.

Au urmat pentru Moise 40 de ani la oi, unde a învățat cum să nu mai scoată sabia, ci să folosească toiagul. Toiagul a fost pentru Moise de sute de ori mai eficient decât sabia. Cu "sabia" Moise a scăpat pe un evreu sau 7 fete ale preotului din Madian, dar cu toiagul a salvat un mare popor de la o cruntă robie.

Dragul meu, obișnuiești să “scoți” repede sabia? Încearcă varianta toiagului. E posibil... dar după “40 de ani la oi”.

Moise cel coleric a devenit cel mai blând om de pe fața pământului...pentru că la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință.

Să privim la un alt personaj din vechiul testament, la David. Într-un fel, David este o imagine inversă a lui Moise. Dacă Moise a crescut cu sabia în mână la curtea lui Faraon și apoi a continuat cu toiagul, David a început cu toiagul și praștia la oi (găsindu-și timp și pentru harfă) și a continuat cu sabia mai târziu.

Amândoi însă, Moise și David, au reputat marile victorii fără sabie, sau altfel spus Dumnezeu le-a dat marile victorii “fără sabie”

Moise: trecerea Mării Roșii cu toiagul.

David: lupta cu Goliat (cu praștia); liniștirea lui Saul (cu harfa).

Vizavi de sabie, există două incidente în viața lui David care ne pot fi de învățătură.

- incidentul cu Nabal (un om foarte rău); David, supărat pentru nrecunoștința lui Nabal, a hotărât să omoare pe toți bărbații din casa lui Nabal, dar Abigail, nevasta lui Nabal, l-a înduplecat să n-o facă. Rezultatul: David l-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru persoana și acțiunea mediatorului.

- incidentul cu Urie (Urie nevinovat): David, ca să-și acopere păcatul a hotărât să-l omoare pe Urie și nu s-a lăsat înduplecat nici măcar de frumusețea loialității lui Urie. Rezultatul: sabia nu s-a mai îndepărtat de casa lui David.

Câtă dreptate avea Domnul Isus: “cine scoate sabia, de sabie va muri!”

Totuși, deși extrem de greu... David s-a pocăit. Consecințele “scoaterii sabiei” au rămas, dar binecuvântările le pocăinței au fost evidente.

Ce învățăm de la Moise și David: marile victorii Dumnezeu ni le dă când stăm cu sabia în teacă.

Am privit la doua personaje biblice din Vechiul Testament care au scos sabia.

Moise cel coleric, care a crescut cu sabia în mână la curtea lui Faraon, și David tânărul cel viteaz, care a crescut cu toiagul, cu praștia și cu harfa în mână, dar care mai apoi cu sabia vrăjmașului l-a “lichidat” pe Urie, soldatul loial lui și țării.

Amândoi au scăpat cu fuga: Moise de sabia lui Faraon și David de sabia lui Absalom.

Cât de adevărate sunt cuvintele Domnului: **“căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor muri”**

Dar ce transformare după ce au pus sabia la locul ei!

Moise cel coleric a devenit cel mai blând om de pe fața pământului. Pentru că temperamentul nu este o problemă pentru Dumnezeu, ci doar pentru mine și tine.

David, fără sabie, a fost omul după inima lui Dumnezeu (Fap. Ap. 13:22)

Acum să privim și la câteva personaje din Noul Testament.

Primul: Petru, că lui i-au fost adresate aceste cuvinte. Omeneste vorbind, cu sabia în mână a realizat foarte puțin. E drept că a tăiat urechea unui “inamic”, dar cam atât. Domnul lui a fost arestat, el a dezertat, s-a lepădat... a urmat o puternică criză... dar iată-l după 50 de zile, fără sabie de oțel dar cu Sabia Duhului; la o singură predică s-au pocăit 3000 de persoane. Ce diferență !!!

Al doilea: apostolul Ioan. “Fii tunetului” (el și fratele lui), au vrut să coboare foc din cer să pedepsească niște samariteni care n-au vrut să-i găzduiască. (Luca 9:54) ... fără sabie a devenit “ucenicul iubirii”... ce transformare!!

Al treilea: apostolul Pavel. La început a semănat moartea printre primii creștini: **“Saul de partea lui, făcea prăpăd în Biserică...”** (Fap. Ap. 8;3)... fără sabie a devenit apostolul neamurilor și a dus evanghelia până la marginile lumii de atunci, și a putut să zică: **“Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.”** (1Corinteni 11:1).

N-a văzut lumea încă tot ce poate face Dumnezeu cu un om care asculta îndemnul “pune sabia la locul ei”.

Dragul meu, care-i sabia ta care trebuie s-o pui în teacă? A certurilor, a ironiei, a învinuirilor?...

Oricare ar fi, pune-o în teacă !! Ascultă-L și urmează-L cu credință și statornicie pe Isus Hristos ca să fii mântuit și să ai pace!

Dumnezeu să te ajute!!

Crede Ca Să Fii Mântuit

Dragă cititorule, poate că nu vei citi restul articolului, așa că vreau să încep cu sfârșitul și să-ți spun ce scrie în Biblie la Ioan 3:16: **"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică"**. Dumnezeu iartă pe orice păcătos. Singurul păcat care nu se iartă este hula sau blasfemia împotriva Duhului Sfânt, care este actul de a respinge în mod deliberat iertarea oferită de Dumnezeu. Deci nu fă această greșală ci împacă-te cu Dumnezeu, acceptă iertarea după cum zice în Romani 10:9: **"Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit."** Asta e tot ce trebuie să faci.

Poate ești cineva care nu crede că este Dumnezeu, care crezi că viața se termină când mori. Deci tu spui că trăim într-o lume care s-a creat pe ea însăși, care a evoluat, în care culmea evoluției este viața inteligentă. Te uiți în jur și vezi că totul e în balanță, din haosul și explozia primordială - un lucru care contrazice a doua lege a termodinamicii care zice că entropia unui sistem fie crește, fie rămâne constantă. Entropia este o măsură a dezordinii sau dezorganizării unui sistem. Deci, sau natura a creat toate aceste lucruri care le vezi perfecte și după 13.8 miliarde de ani suntem în aceeași stare inițială, sau trăim într-o stare mai rea, mai dezorganizată. De ce le-a creat? Cu ce scop? Care este forța aceasta care a depășit, a biruit puterea entropiei? Poate că nu este un scop, poate că viața nu are rost. Deprimant. Ori crezi legile naturii și că natura și-a contrazis propriile ei legi sau este o alternativă. Dumnezeu care S-a descoperit profetului Moise își dezvăluie natura și numele când spune în Exodul 3:13-14: **"Moise a zis lui Dumnezeu: "Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: "Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi; și mă vor întreba: "Care este Numele Lui?" Ce le voi răspunde?" Dumnezeu a zis lui Moise: "Eu sunt Cel ce**

sunt." Și a adăugat: **"Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: "Cel ce se numește "Eu sunt", m-a trimis la voi."** Creatorul acestui univers, a tot ce se vede și nu se vede, este veșnic, fără început și fără de sfârșit, după cum scrie în Apocalipsa capitolul 22:13: **"Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul"**. Deci prietene, nu te înșela singur și nu persista în ideologia aceasta nihilistă. Scânteia vieții nu a venit din doua pietre ciocnindu-se. În Geneza 2:7 scrie: **"Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu."** Dumnezeu ți-a dat înțelepciune - folosește-o și acceptă mântuirea Lui.

Poate că ești cineva care crede că este Dumnezeu, dar nu ai nevoie de salvare, fiindcă la urma urmelor nu ai omorât pe nimeni, nu ai stricat casa nimănui și nu păcătuiești. Ce pot să-ți spun la acestea decât ce spune cuvântul Domnului în Romani 3:10-11: **"Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu"**; și de asemenea versetul 23: **"Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu."** Nu te înșela singur. Dacă nu ai mințit niciodată, nu ai înșelat pe nimeni, dacă nu ai alți dumnezei - mâncare prea multă, băutură prea multă, păcatele trupești - atunci, pot să-ți spun că ești un individ remarcabil. Așa au fost fariseii și saducheii cu care Domnul Isus a avut de-a face cât timp a fost pe pământ. În Ioan 8:3-11 este scris: **"Atunci cărturarii și Fariseii l-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijlocul norodului, și au zis**

lui Isus: "Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu dar ce zici?" Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos, și scria cu degetul pe pământ. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a

ridicat în sus, și le-a zis: "Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea". Apoi S-a plecat iarăși, și scria cu degetul pe pământ. Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au simțit muștrați de cugetul lor, și au ieșit afară, unul câte unul, începând dela cei mai bătrâni, până la cei din urmă și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc. Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: "Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?" "Nimeni, Doamne", l-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: "Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești."

Dragă cititor, sper ca Duhul Sfânt să te cerceteze, să te simți muștrat pentru păcatele tale și îmboldit să-L cauți pe Dumnezeu cu toată inima ta și să accepți iertarea oferită prin jertfa Domnului Isus.

Poate că ești din cei cărora nu le pasă, unul din cei care zice: "unde merge toată lumea merg și eu. Un Dumnezeu bun nu se poate să nu ierte pe toată lumea." În adevăr Dumnezeu dorește întoarcerea ta și nu găsește nici o plăcere în moartea ta, după cum scrie în Ezechiel 33:11: **"Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă dela calea lui și să trăiască."** Pe de altă parte, Dumnezeu este un Dumnezeu drept care va judeca morții și vii în ziua de apoi. Pocăiește-te și fă fapte vrednice de pocăința ta pentru ca în acea zi Dumnezeu să-ți poată spune și ție: **"Bine, rob bun și credincios"**

De asemenea, avem promisiunea lui Dumnezeu din Apocalipsa 22:7-8 care zice: **"Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, uci-gași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua."** Prietene, crede-mă când îți spun, nu vrei să fii în echipa celui rău. Alege astăzi calea cea dreaptă, alege viața și acceptă Jertfa Domnului Isus pentru iertarea păcatelor tale.

"Dacă mărturisești, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit." Amin.

Uniti La Înviere

"Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul..." (Matei 28:6)

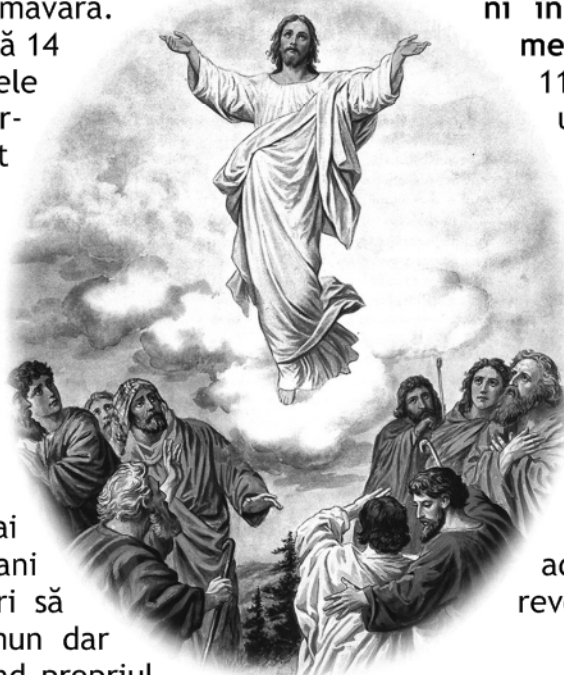
Anul acesta, după cum majoritatea oamenilor au observat, Paștele sau Învierea Domnului, se sărbătorește în aceeași zi, fie că ești ortodox, protestant sau neo-protestant, fie catolic sau greco-catolic. Acest eveniment se extinde și în domeniul geografic; nu contează că trăiești în Europa ori în America, în Africa sau la marginea pământului în Australia. De ce așa?

O mică incursiune în istorie ne va lămuri de unde până unde e această discrepanță în stabilirea sărbătorii zilei de Înviere. Dacă data trecută aminteam că nașterea Domnului a făcut ca timpul anilor să fie împărțiți în două ere, înainte de Hristos și după Hristos, sau după cum unii își revendică dreptul nelegitim de a numi "era noastră și înaintea erei noastre", de parcă noi am fi stăpâni pe timpul ce Dumnezeu l-a creat și în care noi doar avem acces foarte limitat de câțiva ani ca să putem să-l folosim, un timp la care nu noi am hotărât să venim în lume și cu atât mai puțin când să-l părăsim. În calendarul evreiesc sunt trecute cu litere roșii anumite date importante care sunt sărbători sfinte și strict ținute; tot așa în Noul Testament sunt, ca într-o oglindă, trecute sărbători corespondente cu cele ale poporului ales, ale evreilor. De aici și Paștele are sursa în, evenimentele de care se vorbește în capitolul 12 din cartea Vechiului Testament, Exodul. Este o sărbătoare cu dată fixă, și la început și Învierea Domnului se sărbătorea tot așa, la dată fixă. Dar un pic mai târziu, pentru a nu se confunda sărbătorile între ele, s-a hotărât ca să se sărbătorească la date diferite, după calendare diferite. Este dificil să pot explica în câteva propoziții tot acest mecanism de stabilire a datei sărbătorii Învierii, dar la o ușoară atingere de clape poți accesa domenii care explică lucrul acesta. E drept că pentru unii acest lucru este un motiv de a respinge faptul istoric că într-adevăr Domnul Isus a murit și apoi a înviat a treia

zi așa cum s-a proorocit: **“V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi”** (1Corinteni 15:3-4) De ce e important, zic foarte important, acest fapt că învierea s-a petrecut în prima zi a săptămânii? **“După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalina, Maria, mama lui Iacov, și Salome, au cumpărat miresme, ca să se ducă să ungă trupul lui Isus. În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-dimineată, pe când răsărea soarele.”** (Marcu 16: 1-2) De aici s-a schimbat istoria, și ziua de odihnă s-a stabilit să fie ziua învierii Domnului, care e prima zi din săptămână! Apoi și ziua de Rusalii, o altă zi foarte importantă pentru creștini, cade tot în prima zi a săptămânii! Paștele a fost prăznuit de la început în toată lumea creștină dar cu deosebiri regionale în ceea ce privește data și modul sărbătoririi. În primele secole, creștinii, prăznuiau moartea lui Hristos la data de 14 Nisan, apoi Învierea la 16 Nisan. Aceste date în calendarul ebraic. Alții în Duminica următoare, care cădea totdeauna după 14 Nisan sau după prima lună plină care urma echinocțiului de primăvară, duminica pe care o numeau Paștele Învierii. Aceste diferențe cu privire la data serbării Paștelui au creat confuzie și chiar dezbinări în unele Biserici. Pentru a se realiza o uniformizare a sărbătorii Paștelui, în cadrul primului sinod ecumenic de la Niceea, din anul 325, s-a stabilit și s-a făcut clar: Paștele vor fi serbate totdeauna duminica. Această duminică va fi imediat următoare lunii pline de după echinocțiul de primăvară.

Când data Paștelui iudaic (adică 14 Nisan) cade duminica, Paștele creștin va fi serbat duminica următoare, pentru a nu fi serbat o data cu cel iudaic, dar nici înaintea acestuia. Data Paștelui depinde de două fenomene naturale: unul cu data fixă - echinocțiul de primăvară, iar altul cu dată schimbătoare - lună plină. Aceasta din urmă face ca data Paștelor să varieze în fiecare an, căci luna plină pascală apare în unii ani mai aproape de echinocțiu, în alți ani mai departe. Au fost încercări să se ajungă la un numitor comun dar fiecare o ține pe a lui, folosind propriul

calendar - așa că din 1583, Răsăritul și Apusul n-au mai serbat ÎNVIEREA la aceeași dată decât doar din întâmplare. Îmi amintesc că eram încă în România când un coleg de breaslă susținea sus și tare că el își amintește că în copilărie odată Paștele a căzut sâmbăta! I-am spus că nu-și dă seama de greșeala lui susținând așa ceva, pentru că la Paște se serbează învierea Domnului, care a avut loc în ziua întâi a săptămânii, și i-am amintit de un timp când la un meci de fotbal s-a început cu un moment în care căpitani de echipă ciocneau ouă roșii, și spuneau: “Hristos a înviat” și celălalt răspundea: “Adevărat că a înviat!”.... și își urau succes. Și începea meciul într-o atmosferă de sărbătoare și rezultatul trecea pe plan secund. Așa ar trebui și noi acum să nu uităm însemnătatea acestei sărbători: **“Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.”** (1Corinteni 15:20). Acum e timpul și pentru tine cât și pentru mine să răscumpărăm vremea și să ne pregătim pentru revenirea Domnului care se va întâmpla așa cum a promis; dacă Domnul a înviat după cum a spus, cu atât mai mult El va reveni după cum a zis. Un eveniment mult mai ușor de acceptat după ce învierea Lui e certitudine și fapt demonstrat: **“După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: “Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”** (Fapte Ap. 1:9-11) Crezi tu lucrul acesta? Când te uiți la cer...ce vezi? Speranță? Bucurie? Sau privirea ta este doar ațintită în pulberea pământului? Ești tu gata? Ești pregătit? Ce ar fi dacă te-ai uni cu alt suflet credincios adevărului și să te învoiești la fapte bune? Ai face diferența în această lume ... și lumea ar observa ... și poate te-ar urma... încercă!

Hristos a înviat, e viu cu adevărat, S-a înălțat la cer, și va reveni în curând! Fii pregătit!
Domnul să te ajute!

John Paul S.

Așteptare

"A sta undeva pentru a fi de față la ceva, pentru a vedea pe cineva, a avea răbdare, a da cuiva răgaz pentru a face ceva, a păsu". Această definiție a așteptării încapsulează bine esența și aspectele așteptării; faptul că cere răbdare din partea celui ce așteaptă, faptul că cere păsuire uneori pentru cel așteptat, că are un scop bine determinat, și că implică o anumită scurgere de timp.

Când suntem copii așteptăm cu nerăbdare să se termine școala și să vină "vacanța mare" ca să putem merge la înot, să ne jucăm sau să citim cât vrem de mult și ce ne place. Iar apoi când mai creștem, abia așteptăm să devenim independenți, să ne putem susține financiar, să formăm o familie fericită, să avem propria noastră locuință, și altele. În general, așteptarea nu e plăcută, fiindcă nu avem încă lucrurile dorite, nu putem ști sigur dacă le vom avea, și cere uneori multă răbdare în condiții neprielnice.

Vedem în Biblie însă exemple când Dumnezeu însuși așteaptă. Un astfel de exemplu este descris în 1Petru 3:20 care spune că **"îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt."** Dumnezeu a dat 100 de ani contemporanilor lui Noe ca să se pocăiască de gândurile și faptele lor care erau "îndreptate spre rău", și le-a trimis ca prooroc pe Noe care atât prin trăirea și umblarea lui cu Dumnezeu, cât și prin construirea persistentă a corabiei pe perioada celor 100 de ani, le-a mărturisit că Dumnezeu va pedepsi oamenii păcătoși care nu se pocăiesc. Mărturia lui a fost continuă pe perioada acestor 100 de ani, corabia de salvare era disponibilă, și totuși, din multitudinea de oameni care au trăit în vremea aceea, un mic număr numai a fost salvat, **"și anume opt"**.

Acum e mult mai populat pământul decât a fost atunci, populația lumii fiind acum peste opt miliarde, dar și acum, majoritatea oamenilor încă trăiesc departe de Dumnezeul adevărat, același Dumnezeu care a creat universul, pământul și pe om, același Dumnezeu care a trimis o corabie de salvare celor de pe vremea lui Noe, același Dumnezeu care a așteptat cu răbdare pocăința lor, și care a trimis potopul și i-a pedepsit când au refuzat salvarea. Este același Dumnezeu care a promis omului, după ce acesta căzuse în păcat prin neascultare și răzvrătire față de El, că va trimite un Salvator, un Mesia. **"Totuși întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz.... poporul care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină;...căci jugul care apăsa asupra lui, toiagul care-i lovea spinarea, nuaia celui ce-l asuprea, le-ai sfărâmat...căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii."** (Isaia 9:1-6) Acest Salvator, acest Mesia, a fost Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul întrupat în persoana lui Isus Hristos. El e acel Copil care ni S-a născut, dar și acel Fiu care ni S-a dat ca să moară pentru păcatele noastre. El, Cel Perfect, Cel Sfânt, El, Părintele veșnicilor, El, Domnul păcii, să moară o moarte josnică și dureroasă pentru ca să ofere astfel o jertfă perfectă, completă pentru păcatul omenirii, ca astfel orice om care crede în El, care se pocăiește de propriul păcat și Îi cere iertare, să poată să primească iertarea, salvarea sufletului, împăcarea cu Dumnezeu și viața veșnică.

Această jertfă a fost extrem de grea; mult mai mult decât suferința fizică, a fost suferința spirituală; El, Cel Preasfânt să fie acoperit cu odiosul, enormul păcat al tuturor oamenilor de-a lungul tuturor veacurilor; El, care e una cu Dumnezeu Tatăl, să simtă despărțirea, distanțarea din cauza păcatului luat asupra Sa. Din cauza limitării noastre nu putem să înțelegem complet grozava agonie a acestei despărțiri și a acestui păcat. Proorocul Isaia a proorocit cu sute de ani înainte despre această scumpă și prețioasă moarte a Fiului lui Dumnezeu, a Salvatorului: **"Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut**

că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, cu toate că nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisese nici un vicleșug în gura Lui. Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință. Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui. Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.” (Isaia 53:3-12)

Crezi tu în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul? Ți pare rău de păcatele făcute și vrei să te pocăiești de ele? Iată, au trecut 2 milenii și El încă așteaptă ca oamenii să se pocăiască și să accepte salvarea oferită, și El așteaptă ca și tu să răspunzi. De obicei, nu ne place așteptarea fiindcă cere răbdare, și cu cât e mai importantă o persoană, cu atât mai puțin vrea să aștepte, de aceea, la orice evenimente oficiale, protocolul cere ca persoanele cele mai cu vază să vină ultimele, și celelalte persoane să aștepte după ele. Însă cea mai importantă persoană din univers, Domnul Isus Hristos așteaptă după tine. El zice **“Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.”** (Apocalipsa 3:20) El se umilește așa de mult că stă afară lângă ușa ta și bate, și așteaptă și tot așteaptă... De când? Când a fost prima oară că i-ai auzit bătaia și ai ales să Îl ignori și să Îl umilești lăsându-L să aștepte afară? Au trecut ceasuri, zile, ani...? Care persoană ar aștepta atâta cu răbdare și iubire? Dacă cineva te-ar pune pe tine să aștepți atâta, ai aștepta? Precis că nu ai aștepta. Ori ai pleca, ori ai sparge ușa. Însă în dragostea Sa și în îndelunga Sa răbdare, El încă așteaptă. Pentru ce așteaptă? Dacă **“aude cineva glasul Meu și îmi deschide ușa.”** Ce “auzi” zilele acestea? Stai cu căștile pe urechi și auzi muzică și filme și clip-uri, și tot felul de lucruri care te previn din a-L auzi pe El? Fă tăcere și ascultă! El nu bate cu pumnul ca să se impună, și numai cei care ascultă pot să Îl audă! Iar după ce Îl auzi, trebuie să te scoli și să mergi să deschizi ușa și să-L inviți înăuntru. El e politicoș și nu intră în mod forțat. Dar adu-ți aminte că timpul Lui de așteptare are o limită, și că pentru cei care nu acceptă salvarea dată de El, Salvatorul, pedeapsa va fi veșnică. **“... disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.”** (Romani 2:4-8) Dumnezeu e îndelung răbdător și plin de bunătate, dar e și drept în mod absolut. El a dat pe Domnul Isus Hristos ca Salvatorul, ca Jertfa perfectă pentru păcatele tale, dar dacă nu Îl accepți ca Salvator și Domn în casa inimii și vieții tale, atunci, când așteptarea Lui se va sfârși, vei fi pedepsit cu moarte veșnică, complet despărțit de viața, lumina, bunătatea și Persoana Sa pentru veșnicie.

În casa inimii tale, dincolo de ușă, e locul intimității, locul unde petreci timpul cu cine și cu ce îți este drag, iar cina e masa la care stai împreună, te odihnești și împărtășești cu ei hrana după o zi de oboseală și trudă. Când umbrele se lungesc, când soarele e la apus, să stai la masă cu cea mai importantă și dragă persoană, cu Domnul Isus Hristos, Mântuitorul. Iar apoi, după ce viața de pe acest pământ se va sfârși, vei sta cu El la masă în Casa Lui pentru veșnicie.

Iată, El stă la ușă și bate! Cât Îl mai tot ții să aștepte? Fii gata să auzi și să Îi deschizi. Acum!

*Simona Selejan
Odessa, Texas*

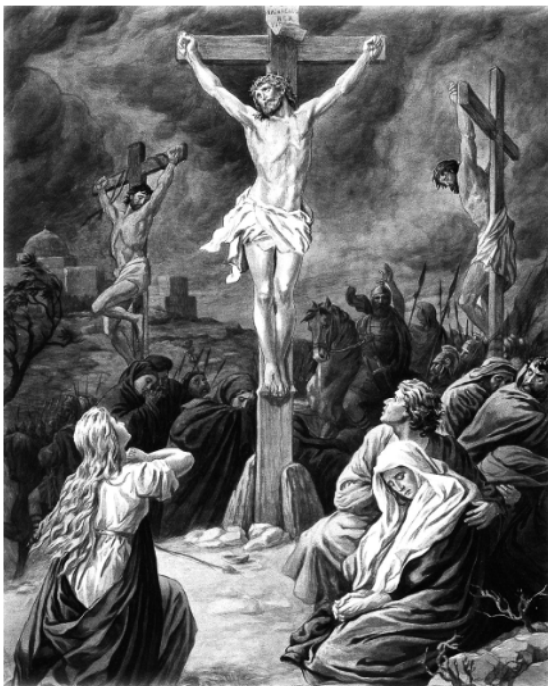
HRISTOS S-A ADUS JERTFĂ, O SINGURĂ DATĂ

(EVREI 9:27-28)

E perioada din an când s-a stabilit de cei care întocmesc calendarele, ca cei care cred în Isus Hristos (creștinii), să sărbătorească Paștele, adică învierea din morți a Domnului Isus Hristos. Adevărul este însă că foarte mulți, chiar dintre cei care se numesc creștini, nu cred cu adevărat în învierea Domnului Isus, de aceea sărbătoarea celor mai mulți este formală, fără esență și se rezumă de fapt la o sărbătoare oarecare, care se referă doar la mâncare și băutură, la a avea timp plăcut și relaxare. Aceste lucruri, folosite corect, pot fi bune pentru trup.

Dar Paștele, NU se referă la aceste lucruri! Sărbătoarea Învierii Domnului Isus, este strâns legată de moartea Lui pe cruce în dureri cumplite, de șiragul (noianul) de batjocuri și chinuri primite în timpul judecății mincinoase și nedrepte de la cei pe care i-a ajutat și le-a făcut bine, cât și de vânzarea și lepădarea din partea celor pe care i-a iubit și i-a ales să fie aproape de El, să fie ucenicii Lui.

Cu sute de ani înainte de ce s-au întâmplat aceste lucruri, ele au fost profețite, prin inspirație divină, de proorocul Isaia care a scris: "Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pe deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nele-

giuirea noastră a tuturor... Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui." (Isaia 53:3-6; 10)

Aceste lucruri, cât și multe altele scrise în Scripturi, din care unele deja s-au întâmplat (împlinit) iar altele încă nu s-au întâmplat (împlinit), noi, ca oameni, nu le putem înțelege, nu le putem pricepe pe deplin. Dar dacă vrem, le putem crede. **"Prin credință pricepem..."**

totul. (Evrei 11:3)

Tot prin inspirație divină, apostolul Pavel ne vorbește despre jertfa Domnului Isus pentru răscumpărarea noastră, după ce deja a avut loc și după ce El a înviat și S-a înălțat la cer: "De aceea, când intră în lume, El zice: "Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: "Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!" (Evrei 10:5-7)

"Prin această "voie" am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna."... El, ... după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți. Lucrul acesta ni-l adevărește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis: "Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mintea lor" adaugă: "Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor." (Evrei 10: 10; 12-17)

“Astfel, deci, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea Sfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său: - și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată... Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune... Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie. Căci, dacă păcătuiți cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți... Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:19-22; 24; 26-27; 31)

Prin credință pricepem că Isus Hristos - Fiul lui Dumnezeu, S-a oferit pe Sine ca Jertfă pentru mântuirea noastră, atunci când a zis: **“Iată-mă... vin... să fac voia Ta, Dumnezeule!”** (Psalm 40:7) Fiindcă voia lui Dumnezeu era mântuirea noastră. Dar, fiindcă Dumnezeu este drept iar noi toți suntem păcătoși, și fiindcă Dumnezeu a spus că **“plata păcatului este moartea”**, noi toți eram sortiți morții. Isus Hristos S-a oferit să vină pe pământ, să se întrupeze ca un om muritor - dar fără păcat, ca apoi să ia asupra Lui păcatele noastre și să moară pe cruce pentru ele, să fie Jertfa de răscumpărare pentru toți cei ce vor crede în El și în Jertfa Lui. Astfel, cei ce cred în El să fie mântuiți și voia lui Dumnezeu să se împlinească, și în același timp și dreptatea lui Dumnezeu să fie respectată, păcatele celor credincioși fiind pedepsite (plătite) în moartea Fiului Său, Jertfă adusă “o singură dată”, pentru toți cei ce cred în El. Dar mormântul nu a putut ține pe Cel ce era neprihănit, Cel ce era Învierea și Viața! Și Isus Hristos a înviat din morți triumfător, S-a înălțat la cer și acum șade la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru cei credincioși; El pregătește loc, ca acolo unde este El să-i ducă și pe ei.

Dar cei ce, deși au ajuns la cunoștința acestor lucruri, nu vor să asculte și să-L creadă (neascultarea și necredința sunt păcatele strămoșesti, pe care le-au săvârșit la început Eva și

Adam), ei păcătuiesc cu voia, cum spune apostolul Pavel în epistola către Evrei 10:26-27, și nu mai este nici o jertfă pentru păcatele lor decât **“...o așteptare înfricoșată a judecății, și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți.”**

“...după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.” (Evrei 9:27-28)

Înțelegem că atunci la venirea Domnului vor fi doar două categorii, despărțiți pentru vecie, în locuri cu totul diferite:

- Prima categorie cuprinde pe cei care cred cu adevărat și până la capăt tot ce spune Cuvântul Sfânt și fac voia lui Dumnezeu; ei vor primi o mare răsplătire. Ei sunt cei ce au credința pentru mântuirea sufletului.

- În a doua categorie intră toți ceilalți, fără deosebire!

Cât timp ești în viață poți așa ușor să intri în categoria binecuvântată. Isus Hristos e Domnul! A murit pentru păcatele noastre; a înviat, e viu în vecii vecilor, înălțat în mărire la dreapta lui Dumnezeu, și va reveni să ducă la El în slavă pe toți cei ce cred în El, fac voia Lui și Îl așteaptă; pe cei ce își curățesc inimile în sângele Lui și strâng Cuvântul Lui în inimile lor ca să nu păcătuiască împotriva Lui. (Psalm 119:11)

Intră acum în ceata credincioșilor Lui și nicio dată nu da înapoi, ci ascultă și împlinește îndemnul Cuvântului care zice: **“Să nu vă părăsiți, deci, încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. “Încă puțină, foarte puțină vreme” și “Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.” Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.”** (Evrei 10:35-39)

Domnul să ne ajute pe toți să fim din cei care fac voia lui Dumnezeu și au credința în Jertfa și învierea Fiului Său, credință pentru mântuirea sufletului. Amin.

Întrebările Noastre Și ... Biblia

(continuare de pe pagina 2)

Evangelhie... Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință, care era în norod.” (Marcu 1:9-11; 14-15; Matei 9:35)

Este evident că pentru a face toate cele menționate, la care se pot adăuga și altele, lucrarea lui Isus din Nazaret este unică prin scopul ei, a fost făcută la vremea potrivită și a avut rezultate atât de minunate, încât nici o altă lucrare făcută pe pământ nu poate fi asemănată cu ea, oricât de mare ar fi. Condițiile în care Isus din Nazaret Și-a desfășurat lucrarea, au fost deosebit de grele, așa cum El însuși le-a caracterizat: **“Isus i-a răspuns: “Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul.”** (Luca 9:58) Puterea în conduita, perseverența și împlinirea lucrării Lui își avea obârșia în smerenia Lui de neimaginat. Acest fapt l-a deranjat pe marele preot Caiafa, deși el ar fi trebuit să creadă profețiile și să vadă în smerenia lui Isus împlinirea lor și dovada calității Lui și să creadă că El era Mesia, adică Hristosul cel așteptat. Dar necredința în cuvântul lui Dumnezeu spus prin prooroci și reamintit de Isus însuși, l-a făcut pe Caiafa să folosească, cu vicleșug și cu dorință păcătoasă, o întrebare a cărui răspuns urma să fie motivul pentru a cere condamnarea la moarte a lui Isus, **“Fiul omului”**.

Numai Dumnezeuul dragostei absolute pentru ce a creat El, a fost în stare să-Și trimită Fiul în forma cea mai umilă, ca să trăiască ca noi și printre noi. Da, Isus Hristos a crescut ca o **“odraslă slabă”**, dar așa El a putut să vadă decăderea, necazul, suferința și bezna în care se zbătea ființa omenească. Noi trebuie să credem că **“Fiul Celui binecuvântat”**, smerit și curat, este Mântuitorul!

2 - Isus Hristos Și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru ca orice om păcătos care crede în jertfa Lui, să fie salvat din starea de păcat. Urmând firul profetic al Mântuitorului, găsim aceste cuvinte: **“El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții... dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.”** (Isaia 53:4-6) Miezul acestor cuvinte este că Dumnezeu a hotărât ca Fiul Său, Isus Hristos, să-Și dea viața ca Jertfă unică pentru salvarea din păcat a oamenilor, așa cum însuși Domnul Isus Hristos a confirmat: **“Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** (Ioan 3:16) În aceste cuvinte se remarcă faptul că în El se împlinesc toate proorociile lui Dumnezeu despre mântuirea noastră, dar și că mântuirea este un act de credință individual. Ceva mai târziu, tot El precizează că a acceptat să devină această Jertfă unică ce Îi va aduce batjocură, suferință, condamnare și moarte: **“Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească”** (Matei 20:18-19) Aceste cuvinte s-au împlinit când Domnul Isus a ajuns în situațiile amintite: **“Marele preot s-a sculat în picioare, și I-a zis: “Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?...Pilat L-a întrebat din nou: “Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!”** (Marcu 15:4) Această tăcere a fost proorocită înainte astfel: **“Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”** (Isaia 53:7) Pentru că El e Păstorul cel bun; **“Păstorul cel bun își dă viața pentru oi”** (Ioan 10:11)

Parcă nu putem înțelege de ce marele preot Caiafa a ignorat cuvintele proorociilor vechi, a faptelor și mărturisirilor despre Isus; ba chiar și propria lui proorocie: **“că Isus avea să moară pentru neam.”** (Ioan 11:51) Acestea erau dovezile autentice că Isus Hristos era Mântuitorul lumii. Cauza greșelii lor a fost arătată chiar de Cel ce a acceptat benevol să sufere pentru a fi Salvatorul lumii din păcat: **“Isus a zis apoi preoților celor mai de seamă, căpeteniilor străjerilor Templului și bătrânilor, care veniseră împotriva Lui: “Ați ieșit după Mine ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege? În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.”** (Luca 22:53) Cum s-a ajuns la această simbioză dureroasă?

Iată cum: După ce Domnul Isus a înviat din morți pe Lazăr... **“Mulți din Iudei... când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El... Atunci preoții cei mai de seamă și Fariseii au adunat Soborul, și au zis:**

“Ce vom face? ... Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni Romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul... Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare.” (Ioan 11:45-53) De temere politică, acești oameni au luat o hotărâre de a-L omorî înainte de a-L judeca conform legii. Judecata a fost făcută ulterior, dar numai pentru a pronunța verdictul hotărât dinainte în inima lor. Dar și în acest caz s-a împlinit profeția: **“El a fost luat prin apăsare și judecată...”** (Isaia 53:8) Și așa s-a întâmplat, pentru că toate evangheliile relatează că această judecată s-a desfășurat într-o atmosferă de apăsare, nedreptate, minciună și prejudecată. Și este de remarcat că acest procedeu a fost același în ambele faze ale lui: religios și politic. Ce înțelegere tacită de încălcare a legii de ambele părți! Dar nici învoiala murdară, nici batjocura și nici moartea nu L-au abătut pe Fiul lui Dumnezeu, de la a fi Jertfa unică și sfântă prin care omenirea să aibă posibilitatea să se salveze din starea de păcat. Numai El a putut să facă aceasta pentru noi.

Pare un lucru nefiresc și contrar rațiunii noastre, numai că, gândirea și sentimentele noastre sunt afectate de existența păcatului din lume ce poate pătrunde pe nesimțite și în viața noastră, până acolo încât și ascultarea de Cel ce ne-a creat, Dumnezeu, să fie doar din interese materiale, politice, sociale sau fals religioase. Asta s-a văzut la Caiafa și la cei din jurul lui, care îl ascultau orbește. Caiafa a respins darul credinței oferit, și cu toate acestea, Isus Hristos s-a rugat și pentru el ca și pentru toți ceilalți care L-au prigonit: **“Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”** (Luca 23:34) Iată de ce moartea Domnului Isus Hristos este unica Cale de salvare a omului din starea de păcat. Ea este crucială și urgentă, pentru că inima noastră este **“nespus de înșelătoare și de deznădăduit de rea”**; și poate fi schimbată numai în urma pocăinței care vine prin credința în Jertfa Lui.

3 - Isus Hristos a trebuit să moară pentru noi, dar și să învieze, pentru că El este Viața. Proorociile nu s-au mărginit să spună doar că Isus Hristos va fi omorât pentru păcatele omenirii, ci au scris și de învierea Lui: **“după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat... va vedea rodul muncii sufletului Lui și... va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.”** (Isaia 53:10-11) Iar **“Isus... le-a zis:... tot ce a fost scris prin prooroci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mâna Neamurilor; Îl vor batjocori, Îl vor ocări, Îl vor scuipa; și, după ce-L vor bate cu nuiiele, Îl vor omorî, dar a treia zi va învia.”** (Luca 18:31-33) Măcar aceste cuvinte de l-ar fi făcut pe Caiafa să-L recunoască pe Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu! Atunci ar fi avut o altă poziție când a aflat că, după ce a stat trei zile în mormânt, El a înviat. De unde putem ști aceasta? Putem deduce că și Caiafa a făcut parte din sfatul preoților celor mai de seamă cărora “unii străjeri” care au fost martori la învierea Domnului Isus, le-au raportat această inimaginabilă Vestă. Toți aceștia au rămas în împietrirea inimii lor, și-au mai adăugat și păcatul minciunii la toate celelalte pe care le-au făcut înainte (Matei 28:11-15). Măcar atunci dacă ar fi acceptat șansa iertării lor care le-a fost adusă la cunoștință pe o cale neobișnuită, pe care doar Dumnezeu o putea dăruia astfel!

Este însă minunat că în timp ce ei se frământau, după ce au primit știrea învierii lui Isus Hristos, ucenicii Domnului au avut parte de clipe binecuvântate. Teama, frământarea și durerea lor s-au schimbat în bucurie deosebită cu Cel înviat! Ce har și ce sfârșit fericit! Ei au ajuns să fie martori ai învierii Domnului lor! Și nu orice martori, ci martori oculari care să depună mărturie că L-au văzut viu, au cinat cu El, și că El S-a înălțat la cer și este viu în veci!

Apostolul Pavel a scris credincioșilor aceste cuvinte: **“Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim, deci, praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și vicienie, ci cu azimele curăției și adevărului.”** (1Corinteni 5:7-8) **“Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, ținere-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus... care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.”** (2Timotei 1:13;10) De acum, marea sărbătoare, Paștele, avea în centrul ei pe Fiul lui Dumnezeu, care umple inimile tuturor răscumpăraților, urmașilor și martorilor Lui cu tot ce au nevoie ca să ducă o viață plină de prezența, călăuzirea și fericirea pe care au întâlnit-o în El.

Iată cum trebuie să fie sărbătorită această mare Sărbătoare creștină. Pavel a fost inspirat să scrie această epistolă pentru a fi ghidul clar pentru toți cei ce cred în Isus Hristos și în învierea Lui. Dacă ești un astfel de creștin, cu siguranță că nu poți avea reținere ca să duci mai departe Vestea Bună că Isus Hristos a înviat! Apoi să te bucuri să auzi că și alții cred și îți răspund: “Adevărat că a înviat!

Nimeni și nimic nu pot lua apoi bucuria duhovnicească a unei astfel de Sărbători!

Fie ca și cei care nu au avut înainte această experiență binecuvântată, să o experimenteze chiar la acest Paște, și plini de înflăcărare sfântă și credință curată să zică: “Hristos a înviat”!

Pavel Selegean Zărândanul
Spring, Texas

A ÎNVIAT, după cum spusese

(Matei 28:1-6)

După Vinerea-ntristată când Domnul a fost răstignit
Pe lemnul cel de rușine, și pentru noi S-a jertfit,
Duminica dimineața lumina S-a arătat,
Și din mormânt, cu mărire Hristos Domnul a înviat!

Înger din cer coborât-a cu acea bună vestire,
La femeile-ntristate, ce Îl căutau cu iubire,
Să le spună: "Nu vă temeți, știu voi căutați pe Hristos;
El nu mai este-n morminte; a înviat victorios!"

Bucurați-vă și credeți, duceți vestea mai departe:
A-nviat Mântuitorul, Cel ce scapă de păcate!
El merge-naintea voastră-n Galileea, cum a spus,
Deci grăbiți și voi acolo, ca să-L vedeți pe Isus!

Ucenicii cu grăbire, chiar de s-au mai îndoit,
Au ascultat vestea bună și-ntocmai au împlinit;
Astfel au văzut pe Domnul; El le-a dat făgăduința
Că va fi cu ei în toate, dacă-și țin curați credința!

Peste veacuri și milenii vestea la noi a ajuns:
Domnu-I viu și în mărire a mers-nainte cum a spus!
Chiar de-ndoiala mai vine, să împlinim cu grăbire
Voia Lui în ascultare, să-L vedem sus în mărire!

V.S.

Organizația Misionară Creștinul mulțumește tuturor celor care ne-au ajutat prin rugăciuni, încurajări, idei și sugestii.

Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Așteptăm și în continuare părerile, sugestiile, întrebările, dorințele Dvs. pe adresele :

Missionary Organization Crestinul
1535 Telkwa Dr.
Spring, TX 77386

Carmel Print & Design
At: Revista Împlinirea Vremii
Str. Weitzer Nr. 12, cod 310145
Arad, jud. Arad

Adresa pe Internet: <http://www.crestinul.org>